

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: Frank Bold Society, z. s.**, (dříve Ekologický právní servis), se sídlem v Brně, ul. Údolní č. p. 33, PSČ 602 00, IČ: 653 41 490, proti **žalovanému: Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem v Praze 10 - Vršovice, ul. Vršovická č. p. 65, PSČ 100 10, **za účasti osoby zúčastněné na řízení, a to: ČEZ, a. s.**, se sídlem v Praze, ul. Duhová č. p. 1444/2, IČ: 452 74 649, zastoupené JUDr. Karlem Muzikářem, LL.M., advokátem AK Weil, Gotshal & Manges, s. r. o., se sídlem v Praze 1, Křížovnické nám. 193/2, PSČ 110 00, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2011, č. j. 1472/530/11, 68307/ENV/11/Hen,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobě zúčastněné na řízení, tedy společnosti ČEZ, a. s., **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce pod původním názvem Ekologický právní servis, o. s., který změnil k 1. 1. 2014 na stávající název Frank Bold Society, z. s., se žalobou podanou prostřednictvím pošty dne 16. 1. 2012 u Městského soudu v Praze, který ji následně usnesením ze dne 24. 1. 2012, č. j. 10 A 10/2012 – 15, postoupil zdejšímu soudu jako místně příslušnému, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva životního prostředí ze dne 14. 11. 2011, č. j. 1472/530/11, 68307/ENV/11/Hen, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí

Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, ze dne 27. 7. 2011, č. j. 409/ŽPZ/2011/IP-31/Z7/Rc, kterým dle ust. § 19a odst. 1 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o integrované prevenci“), vydal společnosti ČEZ, a. s., se sídlem v Praze, ul. Duhová č. p. 1444/2, IČ: 452 74 649, jakožto provozovateli Elektrárny Prunéřov II (Kadaň), rozhodnutí – Změna č. 7 integrovaného povolení pro zařízení „Kondenzační parní elektrárny s kogenerací elektrické energie a tepla“, v důsledku něhož došlo ke změně integrovaného povolení pro zařízení „Kondenzační parní elektrárny s kogenerací elektrické energie a tepla“ vydaného Krajským úřadem Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, ze dne 7. 9. 2004, č. j. 4511/ŽPZ/04/IP-31/Rc, se změnami č. j. 946/ŽPZ/06/IP-15-Z1/Rc ze dne 30. 10. 2006, č. j. 1419/ŽPZ/07/IP-15-Z2/Rc ze dne 28. 5. 2007, č. j. 1420/ŽPZ/07/IP-15-Z3/Rc ze dne 29. 5. 2007, č. j. 2554/ŽPZ/09/IP-31/Z4/Rc ze dne 10. 11. 2009, č. j. 2522/ŽPZ/2010/IP-31/Z5/Rc ze dne 30. 10. 2006 a č. j. 366/ŽPZ/2011/IP-31/Z6/Rc ze dne 21. 2. 2011. Současně se žalobce domáhal i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a také, aby žalovanému byla uložena povinnost nahradit mu náklady za předmětné soudní řízení.

Žalobce v žalobě předně uvedl, že svoji aktivní legitimaci opírá o ust. § 65 odst. 1, odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když tvrdí, že rozhodnutími správních orgánů obou stupňů a jejich postupy byl zkrácen na svých právech takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí, s tím, že v řízení uplatňuje věcné i procesní námitky.

V návaznosti na to žalobce namítl, že nebyl zajištěn soulad záměru s požadavky nejlepších dostupných technik na čistou energetickou účinnost zařízení. Žalobce přitom v celém průběhu správního řízení namítal, že záměr komplexní obnovy Elektrárny Prunéřov II (dále jen „KO EPR II“) nesplňuje požadavky zákona o integrované prevenci před znečištěním, a to čistou energetickou účinností, což je u každé uhelné elektrárny zásadní parametr. Pro nová velká spalovací zařízení využívající hnědé uhlí je podle referenčních dokumentů BREF stanovena jako nejlepší dostupná technika čistá účinnost 42-45%, kterou však předmětný záměr KO EPR II jednoznačně nesplňuje, když ze zvolené metodiky měření účinnosti vyplývá, že čistá účinnost je 39,06% (tzv. metodikou „EGP“) eventuálně 40% (tzv. metodikou „EU“), která je uvedena v dokumentaci k žádosti o vydání integrovaného povolení a v jejích přílohách. Žalovaný však námitku žalobce o nesprávném hodnocení nejlepších dostupných technik vyhodnotil jako nedůvodnou. Odůvodnění žalovaného v tomto směru však žalobce považuje za zcela nedostatečné a tudíž i nepřezkoumatelné, jelikož obsahuje toliko ničím nepodložená tvrzení o naplnění nejlepších dostupných technik a nijak nevyvrací skutečnosti uváděné a doložené žalobcem ukazující nesoulad záměru KO EPR II s nejlepšími dostupnými technikami. Žalobou napadené rozhodnutí tak porušuje především zásadu materiální pravdy, zásadu zneužití správního uvážení, zásadu souladu s veřejným zájmem a zásadu procesní rovnosti a nestrannosti postupů správních orgánů, když žalovaný se např. opřel o vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu, třebaže to obsahovalo pouze ničím nepodložená tvrzení, zatímco důkazy navrhované žalobcem (např. studií DNV či návrhem kompenzačních opatření v rámci integrovaného povolení KO EPR II) ignoroval jako správní orgán I. stupně.

Dle žalobce je nutno záměr KO EPR II posuzovat jako nové zařízení, což je přímo konstatováno také ve stanovisku k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí (dále jen „stanovisko EIA“) vydaného Ministerstvem životního prostředí. Nedosažení

požadavků nejlepších dostupných technik je dle žalobce důvodem k zamítnutí žádosti o vydání integrovaného povolení. Správní orgán I. stupně sice ve svém rozhodnutí uváděl, že aplikace požadavků nejlepších dostupných technik není bezpodmínečná, nicméně naplnění zákonné podmínky pro odchýlení se od požadavků nejlepších dostupných technik v případě KO EPR II v rozhodnutí uvedeno není, pouze je zpochybněna věrohodnost studie DNV. Proto i rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepovažuje žalobce za dostatečné, což žalovaný v rámci odvolacího řízení neodstranil. Žalobce přitom ve svém vyjádření k řízení o žádosti o vydání integrovaného povolení namítal, že záměr KO EPR II má významné vlivy na životní prostředí a veřejné zdraví v širokém okolí s tím, že i po případné rekonstrukci by tato elektrárna vypouštěla tak velké množství SO₂, které by mohlo více než 100 tisíc obyvatel měst Chomutova, Jirkova, Kadaně a Klášterce nad Ohří vystavit 24 hodinovým koncentracím SO₂ přesahujícím hodnoty doporučené Světovou zdravotnickou organizací, která od roku 2005 činí 20 µg/m³. Správní orgán I. stupně se s touto námitkou vypořádal odkazem na nezávaznost doporučení Světové zdravotnické organizace v České republice, což žalovaný nerozporoval, třebaže doporučení Světové zdravotnické organizace není jen odborným podkladem, nýbrž jde také o vodítko pro kodifikování standardů životního prostředí v jednotlivých státech. Dle žalobce současné imisní limity mnohdy nepředstavují bezpečné úrovně kvality životního prostředí, ale pouze obecně přijímané kompromisy závislé na místních podmínkách a stavu vědeckého pokroku. Vzhledem k předpokládané životnosti záměru KO EPR II je nutné brát v potaz, že současnými správními procesy se ovlivňují základní parametry elektrárny na desítky let dopředu, aniž se ovšem uvažují budoucí požadavky na kvalitu životního prostředí.

Dále žalobce namítl vady procesu vedoucího k vydání stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí (dále jen „proces EIA“) a stanoviska EIA zatěžující správní řízení. Dne 23. 8. 2008 totiž podal své vyjádření k oznámení záměru, následně dne 13. 2. 2009 vypracoval vyjádření k dokumentaci, dále dne 3. 12. 2009 se účastnil veřejného projednání záměru a dne 4. 12. 2009 podal vyjádření k doplnění dokumentace a k posudku. Dne 29. 4. 2010 vydal žalovaný pod č. j. 106610/ENV/09 stanovisko EIA, v němž je obsaženo sice vypořádání námitek žalobce, ovšem toto není možno považovat za dostatečné, jelikož řada zásadních námitek žalobce řádně vypořádána nebyla. Vzhledem k tomu žalobce namítal vady procesu EIA i stanoviska EIA i v dotčeném navazujícím správním řízení týkajícím se žádosti o vydání integrovaného povolení pro záměr KO EPR II, a to zejména ve vyjádření ze dne 14. 4. 2011. Ovšem ani v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nedošlo k řádnému vypořádání námitek žalobce týkajících se vad procesu EIA. Tuto skutečnost pak žalobce namítl v odvolacím řízení, avšak žalovaný se s námitkami v tomto směru vypořádává toliko tím, že uvádí, že z průběhu správního řízení vyplývá, že správní orgán I. stupně či jiné dotčené orgány se k těmto bodům vyjádřily. Tento postup je dle žalobce v rozporu s ust. § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o EIA“), když správní orgán I. stupně i žalovaný byli povinni se řádně zabývat námitkami žalobce k procesu EIA i stanovisku EIA, aktivně zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v případě zjištění vad je v rámci správního řízení odstranit.

V návaznosti na to žalobce namítl, že záměr nesplňuje kritéria požadavků nejlepších dostupných technik pro energetickou účinnost. Navrženy jsou také ve srovnání s požadavky nejlepších dostupných technik nepřiměřeně vysoké emisní hodnoty pro oxid siřičitý a oxidy dusíku. Žalobce opětovně zmínil, že předmětný záměr KO EPR II jednoznačně nesplňuje techniku čisté účinnosti spalování v rozmezí 42-45% danou referenčními dokumenty BREF

pro velká spalovací zařízení. Vedle toho v dokumentaci EIA pro KO EPR II byla navržena pro emise oxidu uhelnatého hodnota $250 \mu\text{g}/\text{m}^3$, která byla mimo parametry požadavků nejlepších dostupných technik, přičemž v rámci stanoviska EIA byla tato hodnota snížena na $200 \mu\text{g}/\text{m}^3$, tedy na samou horní hranici požadavků nejlepších dostupných technik. Navržené hodnoty emisí pro oxid siřičitý a oxidy dusíku pak byly v dokumentaci EIA vyšší než referenční hodnoty požadavků nejlepších dostupných technik, přičemž snížení těchto hodnot k návrhu žalobce nebylo v posudku dosud akceptováno, a to bez řádného odůvodnění. Vzhledem ke kumulativním vlivům jiných záměrů a vysoké zátěži životního prostředí je přitom nutné dle žalobce trvat na dosažení takových emisních parametrů, které jsou dosažitelné pomocí nejlepších dostupných technik. V rámci dokumentace EIA však nebylo dostatečně zdůvodněno, proč jsou navrhovány emisní parametry na horním okraji doporučených hodnot nejlepších dostupných technik, když se nelze spokojit s vysvětlením, že předem vybraní dodavatelé zařízení nejsou schopni lepší parametry garantovat a rovněž nelze samostatně argumentovat kvalitou paliva.

Dále žalobce shledává vadnou podmínku č. 1 stanoviska EIA ohledně kompenzačního opatření k úspoře emisí CO_2 , která zní, že „Investor navrhne a předloží Ministerstvu životního prostředí soubor opatření k úspoře 205 082 tun CO_2 /rok do tří měsíců od vydání tohoto stanoviska (dle závěrů studie DNV).“, dále že „Schválení tohoto souboru opatření Ministerstvem životního prostředí je zásadní podmínkou souhlasného stanoviska a rovněž podmínkou a podkladem pro vydání integrovaného povolení.“ K tomu žalobce podotkl, že investor - ČEZ, a. s., zaslal Ministerstvu životního prostředí návrh souboru opatření ze dne 28. 7. 2010 a poté jej doplnil dne 14. 9. 2010, přičemž Ministerstvo životního prostředí posléze návrh opatření schválilo. Dne 17. 5. 2011 pak na vyžádání správního orgánu I. stupně Ministerstvo životního prostředí konstatovalo, že podmínka č. 1 stanoviska EIA byla naplněna, což Ministerstvo životního prostředí dále deklarovalo i stanoviskem vydaným stejného dne. Dle žalobce byl postup Ministerstva životního prostředí v rozporu s ust. § 14 odst. 3 a ust. § 15 odst. 3 zákona o EIA, dle nichž správní orgán se může odchýlit od použití nejlepších dostupných technik jen tehdy, pokud je to jednoznačně odůvodněno technickými charakteristikami zařízení, umístěním zařízení či místními podmínkami. Jinak je nezbytné nejlepší dostupné techniky aplikovat, a to i v případě, kdy by k dosažení standardu životního prostředí postačovaly mírnější parametry záměru. Nicméně dle žalobce ze stanoviska EIA plyne, že důvod, proč nejsou aplikovány nejlepší dostupné techniky, neplyne z taxativního zákonného výčtu, nýbrž z toho, že oznamovatel záměru odmítl předložit variantu záměru odpovídající nejlepším dostupným technikám. Vzhledem k tomu varianta nejlepších dostupných technik ani nebyla posouzena v rámci procesu EIA, byť to bylo požadováno v závěru zjišťovacího řízení. Místo, aby nepředložení varianty záměru odpovídající nejlepším dostupným technikám, vyhodnotilo Ministerstvo životního prostředí jako důvod k nesouhlasnému stanovisku EIA k navrhované variantě nerespektující nejlepší dostupné techniky, tak se Ministerstvo životního prostředí rozhodlo aktivně řešit nesplnění povinnosti oznamovatele záměru bezprecedentním stanovením podmínky kompenzačních opatření, jejichž dopady by měly vést k obdobným výsledkům jako aplikace nejlepších dostupných technik na záměr KO EPR II, aniž by tento postup byl opodstatněn technickými charakteristikami zařízení, umístěním zařízení či místními podmínkami, což představuje závažný exces z mezí správního uvážení. Navíc podmínka č. 1 stanoviska EIA je zásadní podmínkou, a proto bylo nutné příslušný návrh kompenzací a jejich ověření zařadit mezi podklady dokumentace k žádosti o vydání integrovaného povolení, neboť bez nich nelze

objektivně vyhodnotit, zda je záměr KO EPR II v souladu se stanovisky dotčených orgánů a stanoviskem EIA ve smyslu ust. § 13 odst. 5 zákona o integrované prevenci. Reálné splnění této základní podmínky dle žalobce ovšem nikdy nebylo prokázáno, v odkazovaném souhlasu Ministerstva životního prostředí není proveden žádný důkaz, a proto je souhlas nepřezkoumatelný. Navíc samotný soubor opatření k úspoře emisí CO₂, který byl předložen žadatelem ke schválení na Ministerstvo životního prostředí, nebyl vůbec součástí žádosti o vydání integrovaného povolení a rovněž nebyla přiložena požadovaná verifikace dokumentu zahraničním ověřovatelem. Ze strany ČEZ, a. s., tak navrhovaná kompenzační opatření nelze považovat za alternativu ke splnění nejlepších dostupných technik ani za skutečná kompenzační opatření ve smyslu podmínky č. 1 stanoviska EIA.

Vedle toho dokumentace EIA dle žalobce neobsahuje nástin studovaných variant a důvody pro volbu předložené varianty s ohledem na vliv životního prostředí, jak vyžaduje § 6 odst. 4 zákona o EIA. Oznamovatel v dokumentaci pouze uvedl, že byly provedeny cenové a provozní analýzy realizace bloků v 6 variantách, na základě kterých bylo rozhodnuto o jedné variantě z hlediska umístění i technického řešení. Tyto analýzy navíc společnost ČEZ, a. s., Ministerstvu životního prostředí neposkytla ani na jeho přímou výzvu. Oznamovatel tudíž především porušil svoji povinnost vyplývající z ust. § 7 odst. 5 zákona o EIA, když v rozporu s bodem č. 2 závěru zjišťovacího řízení nenavrhл žádné alternativy realizace záměru, které by plně zohledňovaly účinnosti uvedené v referenčních dokumentech pro nové zařízení, a to ani v rámci doplnění dokumentace EIA, čímž došlo k závažnému porušení účelu hodnocení vlivů na životní prostředí. Ministerstvo životního prostředí pak nebylo oprávněno prominout bezdůvodně flagrantní nesplnění právních povinností ze strany ČEZ, a. s.

Dále je žalobce přesvědčen, že v rámci procesu EIA nebyly kumulativní vlivy jiných záměrů dostatečně zohledněny ve výsledných požadavcích Ministerstva životního prostředí na nový zdroj.

Také je žalobce přesvědčen, že došlo k nesprávnému vyhodnocení vlivů na lokality Natura 2000, když ve svých vyjádřeních namítal, že jsou opět ignorovány či bagatelizovány kumulativní vlivy jiných záměrů. V rámci hodnocení podle ust. § 45i zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), nebylo provedeno důkladné vyhodnocení současné zátěže přírodních stanovišť a biotopů druhů, zejména vliv tzv. kyselých depozic na lesní ekosystémy, lesní půdy a povrchové vody.

Vedle toho žalobce namítl, že v průběhu celého navazujícího řízení po procesu EIA poukazoval na zohlednění podmínek stanoviska EIA v dokumentaci k žádosti o vydání integrovaného povolení pro záměr KO EPR II, a to zejména ve vyjádření ze dne 14. 4. 2011. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani v žalobou napadeném rozhodnutí ovšem nedošlo k řádnému vypořádání těchto námitek týkajících se podmínek stanoviska EIA, přičemž žalovaný se s těmito námitkami v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádává pouze konstatací, že z průběhu správního řízení vyplývá, že se správní orgán I. stupně či jiné dotčené orgány k těmto bodům vyjádřily.

Vzhledem k tomu, že Ministerstvo životního prostředí vadně udělilo souhlas ke kompenzačním opatřením k úspoře emisí CO₂ ze shora uvedených důvodů, měl správní orgán I. stupně podmínku kompenzačního opatření nezahrnout do integrovaného povolení a trvat na důsledné aplikaci nejlepších dostupných technik. Nebylo možné převzít stanovisko EIA

dalším správním orgánem v územním řízení a v řízení o vydání integrovaného povolení jako objektivního odborného podkladu. Takto správní orgán I. stupně nepostupoval a jeho pochybení nezhojil ani žalovaný.

Dále žalobce vyjádřil přesvědčení, že v daném případě nedošlo ani ke splnění požadavků podle směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 23. 4. 2009, č. 2009/31/ES, o geologickém ukládání oxidu uhličitého (dále jen „směrnice CCS“), což namítal po celé správní řízení. Tato směrnice zavedla pro členské státy novou povinnost, aby zajistily, že posouzení podmínek pro použití směrnice CCS bude prováděno pro všechna nová spalovací zařízení nad 300 MW. Podle novelizovaného čl. 9a směrnice č. 2001/80/ES se taková povinnost vztahuje na ta spalovací zařízení, pro která bylo původní stavební povolení, nebo pokud stavební řízení neproběhlo, tak pro která původní povolení k provozu bylo uděleno po vstupu směrnice CCS v platnost, tj. po 25. 6. 2009. Dle směrnice CCS jsou přitom členské státy povinny zajistit, aby provozovatelé posoudili, zda jsou dostupná úložiště CO₂, zda je technicky a ekonomicky proveditelná stavba přepravního zařízení, zda je technicky a ekonomicky proveditelné dodatečné vybavení zařízení pro zachytávání CO₂. K tomu žalobce doplnil, že správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že pro provedení hodnocení dle směrnice CCS v rámci řízení o vydání integrovaného povolení neexistuje žádný právní podklad s tím, že nemá v rámci působnosti zákona o integrované prevenci ovzduší žádný legislativní nástroj na provedení posouzení v rámci řízení či vymáhání takového posouzení v rámci tohoto řízení, s čímž se ztotožnil posléze i žalovaný. Žalobce je však naproti tomu přesvědčen, že směrnice CCS se jednoznačně vztahuje i na předmětnou stavbu KO EPR II, která je novým zařízením ve smyslu zákona o integrované prevenci ovzduší a pro kterou bude třeba vydat územní rozhodnutí, stavební povolení a integrované povolení. Toto neprovedení hodnocení záměru KO EPR II z pohledu směrnice CCS dle žalobce zakládá zjevný rozpor s evropským právem a tedy i nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně i rozhodnutí žalovaného.

Dále žalobce poukázal na nedostatek uhlí po dobu životnosti elektrárny a jeho nedostatečnou výhřevnost, což namítal již v rámci řízení EIA a v rámci řízení o vydání integrovaného povolení pro záměr KO EPR II, a to ve svých vyjádřeních ze dne 19. 9. 2011, v němž vycházel z výpočtu Ing. J. ze Střediska pro efektivní využívání energie, z něhož plyne nedostatek uhlí pro celou plánovanou životnost KO EPR II, a ze dne 12. 10. 2011, v němž byla doplněna jeho argumentace zasláním nově připravovaného výpočtu provedeného Střediskem pro efektivní využívání energie, dále ze dne 24. 10. 2011, kdy se vyjádřil k posudku Dr. Ing. P. W., a také ze dne 31. 10. 2011, kdy mj. předložil Vyjádření ke sporu o množství a kvalitě uhlí v dobývacím prostoru Tušimice zpracovaného RNDr. J. M., CSc. Z materiálů Střediska pro efektivní využívání energie přitom plyne nedostatek uhlí pro celou plánovanou životnost KO EPR II v řádu desítek miliónů tun a také, že výhřevnost hnědého uhlí z dolu Nástup – Tušimice bude s postupem času klesat a bude nižší, než jsou garantované průměrné vlastnosti spalovaného uhlí uváděné v dokumentaci k integrovanému povolení (tj. 9,75 MJ/kg), což povede k vyšší spotřebě uhlí a vyšších měrných emisí všech znečišťujících látek atd. Proto dle žalobce nejsou splněny základní podmínky pro realizaci záměru KO EPR II a tedy ani pro vydání integrovaného povolení pro tento záměr, jelikož nemůže být splněna podmínka č. 5 stanoviska EIA resp. také podmínka č. 36, když předložené stanovisko do předmětného řízení společnosti Severočeské doly, a. s., je nutno pokládat za nedostatečné a nesprávné. Dostatek uhlí garantované kvality v rámci stanovených ekologických limitů těžby hnědého uhlí je základním právním a socio-ekonomickým předpokladem záměru KO EPR II.

Nezjištění skutečného stavu věci přes jednoznačné důkazy předložené žalobcem došlo k porušení zásady materiální pravdy a zásady vyhledávací a také byly porušeny meze volného hodnocení důkazů a také zásada nestrannosti postupů správních orgánů, čímž byl žalobce výrazně poškozen na svých právech.

Dále žalobce uvedl, že z jeho dosavadních námitek je zřejmé, že celé předmětné řízení bylo prostoupeno řadou závažných porušení zásad činností správních orgánů, a to zejména zásada materiální pravdy, když v řadě podstatných otázek nebyl zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, přičemž nebyla provedena řada důkazů navržených žalobcem, jež by mohly k zjištění stavu výrazně přispět. Zejména se jedná o trvalou ignoraci materiálů předložených žalobcem k prokázání nedostatečných zásob uhlí v dolu Nástup – Tušimice, dále povinnosti plynoucích ze směrnice CCS, vad procesu EIA i nesouladu záměru KO RPR II s nejlepšími dostupnými technikami.

Vedle toho žalobce namítl, že vady správního orgánu I. stupně, který se rozhodl studii společnosti Det Norske Veritas (dále jen „studie DNV“) a souhrn závěrů studie DNV jako důkaz neprovést, resp. se rozhodl nezařadit je mezi podklady rozhodnutí a řádně tento krok nezdůvodnil, nezhojil žalovaný. Sám správní orgán I. stupně přitom užitím skutečností uvedených ve studii DNV v odůvodnění svého rozhodnutí de facto potvrzuje, že studie DNV přispěla ke zjištění stavu věci. Navíc neexistuje ustanovení, které by umožňovalo správnímu orgánu I. stupně na základě správního uvážení některý z podkladů rozhodnutí mezi podklady pro rozhodnutí nezařadit. Tento krok, který byl správním orgánem I. stupně zdůvodněn tvrzeními převzatými od společnosti ČEZ, a. s., byl proto z jeho strany porušením zásady legality, zásady zákazu zneužití správního uvážení a také zásady volného hodnocení důkazů. Neodůvodněná tvrzení doslovně převzatá od žadatele jsou pak obsažena i v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně k údajné nevěrohodnosti studie CITYPLAN.

Žalobce je rovněž přesvědčen, že správní orgány obou stupňů se nesprávně vypořádaly s jeho námitkami, a to především s námitkami obsaženými v jeho vyjádření ze dne 14. 4. 2011 a k nim navrženým důkazům, které mnohdy nebyly svévolně provedeny, ačkoliv mohly výrazně přispět ke zjištění stavu věci.

Závěrem žalobce namítl, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je vzhledem ke své vágnosti a přejímání patřičně nedoložených tvrzení nepřezkoumatelné.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, když se zabýval všemi námitkami, které jsou obsahem předmětné žaloby.

K námitce nezajištění souladu záměru s požadavky nejlepších dostupných technik na čistou energetickou účinnost pak žalovaný uvedl, že z předložených podkladů a rovněž z vyjádření dotčených správních orgánů vyplývá, že záměr KO RPR II odpovídá nejlepším dostupným technikám. Stanovené závazné podmínky provozu zařízení splňují požadavky nejlepších dostupných technik na tepelnou účinnost zařízení ve vztahu ke kvalitě paliva a technickým podmínkám provozování zařízení. Došlo rovněž ke zpřesnění technických parametrů jednotlivých částí zařízení a tím i k dalšímu zlepšení hodnoty celkové účinnosti. Žalovaný proto odmítá tvrzení, že zařízení nesplňuje požadavky nejlepších dostupných technik.

Dle žalovaného je třeba rovněž jako nedůvodnou odmítnout námitku žalobce ohledně studie DNV, když správní orgán I. stupně se zabýval všemi předloženými podklady a následně

je vyhodnotil. Dotyčná studie nedisponovala dostatečnou vypovídací hodnotou, která by hodnotila reálný stav, když byla zpracována pro potřeby Ministerstva životního prostředí v rámci EIA a pro potřeby integrovaného povolení byla již zastaralá. Žalovaný neshledal ve způsobu vypořádání žalobcových námitek správním orgánem I. stupně v jeho rozhodnutí takové závady, které by způsobovali jakoukoliv nezákonnost. Zdůvodnění ohledně nejlepších dostupných technik bylo v dostatečné míře objasněno. K tomu podotkl, že správní orgán není oprávněn navrhnout jakoukoliv konkrétní metodu či technologii, když jeho úkolem je zajistit, aby předložený záměr a technologie splňovaly podmínky stanovené zákonem. Dopady záměru na zdraví obyvatel byly posouzeny rozptylovou studií Mgr. J. B. z února 2011 a podpořeny závazným stanoviskem Ministerstva zdravotnictví a dalšími orgány veřejného zdraví, jako je Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje, přičemž bylo prokázáno, že realizací stavby nedojde ke zhoršení zdravotního stavu obyvatel oproti současnosti, když naopak dojde ke snížení emise prachu SO₂ a dojde i k poklesu imisní zátěže sledovaného území. Žalovaný nesouhlasí s tím, že v případě záměru KO EPR II se jedná o zavádění zastaralé a nevyhovující technologie s nedostatečnou energetickou účinností. Hodnocení technologie bylo přitom provedeno v souladu s požadavky zákona o integrované prevenci.

Dále žalovaný uvedl, že referenční dokumenty o nejlepších dostupných technikách ve stávajícím právním rámci nemají charakter závazného podkladu, normy či legislativního předpisu. Určitý nesoulad jednoho parametru z referenčního dokumentu o nejlepších dostupných technikách s uloženými závaznými podmínkami nelze považovat automaticky za nesoulad se zákonem o integrované prevenci ani za vadu správního řízení či vydávaného rozhodnutí. Žalobce nikde odkazem na konkrétní ustanovení zákona o integrované prevenci ovzduší takovou povinnost – tj. úplnou shodu mezi požadavky referenčních dokumentů a podmínkami povolení – nedokládá. Žalovaný trvá na tom, že své rozhodnutí náležitě a správně zdůvodnil. Tvzení o naplnění zákonného postupu ohledně hodnocení nejlepších dostupných technik jsou řádně podložena, když je tato problematika komplexně řešena několika samostatnými dokumenty (vyjádření CENIA ze dne 26. 4. 2011 a v rámci odvolacího řízení vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 17. 10. 2011) a také v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Ministerstvo průmyslu a obchodu přitom ve svém vyjádření konstatovalo, že při aplikaci nejlepších dostupných technik správní orgán I. stupně nepochybil, přičemž žalovaný neměl žádné důvody vyjádření tohoto ministerstva zpochybňovat. Dle žalovaného lze argumentaci žalobce považovat za velmi subjektivní, napadající odlišné odborné názory jako vady a také rozporující velmi podrobnou argumentaci jako nedostatečnou či nepodloženou. Skutečnost, že se správní orgán I. stupně nepřiklonil k odbornému názoru, který byl vyjádřen v podkladech žalobce, a své rozhodnutí řádně odůvodnil, dle žalovaného nelze považovat za vadu rozhodnutí. Odůvodnění správního orgánu I. stupně je velmi podrobné a zabývá se adekvátně jednotlivými podklady, které žalobce v řízení předložil. V odvolacím řízení nebyly shledány vady prvostupňového rozhodnutí takového rázu, zakládající důvod pro jeho zrušení a vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

Dále žalovaný uvedl, že mu není jasná námitka žalobce o tom, že záměr KO EPR II je nutno posuzovat jako nové zařízení, když v procesu EIA i v procesu integrovaného povolení bylo na zařízení ve vztahu k podmínkám provozu nahlíženo jako na nové. V daném případě tedy bylo vedeno řízení o podstatné změně v provozu zařízení, takže správní orgán I. stupně postupoval plně v souladu se zákonem o integrované prevenci ovzduší a provedl veškeré kroky, které mu tento zákon ukládal. Ve smyslu stanovování závazných podmínek, a to

zejména emisních limitů pro ovzduší, je zřejmé, že zařízení bylo posuzováno jako nové. Rovněž ve vztahu k energetické účinnosti byla vyhodnocována hodnota 42-45%, která je relevantní pro nová zařízení a nikoliv hodnota +3% oproti původnímu stavu. Dle žalovaného nelze akceptovat žalobcovu argumentaci, který se dožaduje zohlednění budoucích (v současnosti neznámých, ale patrně přísnějších než současných) požadavků na kvalitu životního prostředí, když takový argument je v rámci povolovacího řízení pro povolovací úřad neuchopitelný a tudíž ho nelze v konečném rozhodnutí jakkoliv zohlednit. Žalobcův odkaz na zastaralou a nevyhovující technologii lze pak považovat s ohledem na průběh řízení za subjektivní názor žalobce a nikoliv věcný argument.

Žalovaný nesouhlasí rovněž s námitkami žalobce ohledně vad procesu EIA a stanoviska EIA zatěžující správní řízení. Trvá na tom, že všechny připomínky žalobce k doplnění EIA a k posudku EIA uplatněné v rámci procesu EIA byly ve stanovisku EIA podrobně a úplně vypořádány.

Ve vztahu k žalobcovým námitkám ohledně vadné podmínky č. 1 stanoviska EIA v podobě kompenzačního opatření k úspoře emisí CO₂ žalovaný uvedl, že žalobce v této části nesprávně odkazuje na zákon o integrované prevenci ovzduší, třebaže by se mělo jednat o zákon o EIA. Žalovaný se v procesu EIA zabýval možností se odchýlit od nejlepších dostupných technik ve vztahu k účinnosti spalování, přičemž jako podklad byla oznamovatelem předložena dokumentace vlivů záměru „Komplexní obnova elektrárny Prunéřov II 3x250 MWe, která v příloze SP5 obsahuje vyhodnocení této problematiky Fakultou strojní ČVUT, a také jím posléze byla předložena dokumentace „Doplnění dokumentace vlivů záměru „Komplexní obnova elektrárny Prunéřov II 3x250 MWe“, na životní prostředí“, obsahující rovněž podrobnou argumentaci oznamovatele, proč a z jakých důvodů nepředkládá variantu s vyšší účinností. V rámci oponentního posudku pak byla předložena rovněž studie společnosti Euromatic, spol. s r. o., která se problematikou účinnosti též zabývala a mj. konstatovala, že lze při technických úpravách oznamovatelem předloženého řešení dosáhnout dalšího zvýšení účinnosti o 0,3-0,7%. Tento aspekt byl rovněž promítnut do stanoviska EIA. Žalovaný tedy podrobně analyzoval tyto podklady a dospěl k závěru, že oznamovatel doložil účelnost jím předložené jediné varianty. Žalovaný přitom při vědomí toho, že z hlediska emisí CO₂ je toto řešení méně vhodné než řešení s účinností na úrovni nejlepších dostupných technik, tak formuloval podmínku č. 1 stanoviska EIA, kde stanovil požadavek na kompenzaci tzv. víceemisí CO₂. Toto řešení tak dle žalovaného lze stěží považovat za excés z mezí správního uvážení, jak se snaží nastínit žalobce, když naopak se jedná o postup souladný s výkonem dobré státní správy a je v souladu s veřejným zájmem, kterým je v daném případě snížení emisí znečišťujících látek v regionu Ústecka. Podmínka č. 1 stanoviska EIA je závazkem oznamovatele vůči žalovanému, přičemž žalovaný sám posoudil, zda je pro něj navržené splnění této podmínky přijatelné, což konstatoval ve svém schvalujícím dopise ze dne 20. 10. 2010 založeném na odborné studii Ing. V. V., zkušeného odborníka v oblasti energetiky. K tomu žalovaný podotkl, že považuje splnění své podmínky oznamovatelem za dostatečné a adekvátní. Způsob, jakým byla tato kompenzační opatření přejata do podmínek integrovaného povolení je dostatečný a v souladu s cílem této podmínky, tj. snížit víceemise skleníkových plynů.

Žalovaný taktéž nesouhlasí s žalobcovými námitkami ohledně ignorování porušení povinnosti společnosti ČEZ, a. s., provést variantní posouzení záměru KO EPR II, čímž údajně mělo dojít k závažnému porušení účelu hodnocení vlivů na životní prostředí. V této

souvislosti zdůraznil, že je výhradní volbou oznamovatele, jaký záměr a v jakých parametrech předloží do procesu EIA k posouzení. Příslušný úřad totiž může v závěru zjišťovacího řízení v souladu s ust. § 7 odst. 5 zákona o EIA navrhnout a nikoliv požadovat zpracování variant záměru. Oznamovatel pak může posouzení těchto variant odmítnout, pokud prokáže jejich neúčelnost či nerealizovatelnost, což se také v předmětném případě stalo. Přehled zvažovaných variant je obsažen v kapitole B.I.5 dokumentace EIA, přičemž informace v tomto směru považuje žalovaný za dostačující. To potvrzuje i posudek EIA např. na str. 8. Žalovaný v této souvislosti zdůraznil, že v žádném případě nepromíjel nepředložení variant, nýbrž podrobně analyzoval důvody, pro které tyto předloženy nebyly, a dospěl k závěru, že oznamovatel doložil v souladu s ust. § 7 odst. 5 zákona o EIA účelnost jím předložené jediné varianty.

Dle žalovaného žalobce neopodstatněně namítá i údajné nedostatečné vyhodnocení kumulativních vlivů souvisejících záměrů. Vzhledem k tomu, že realizací záměru dojde ke snížení vypouštěného množství emisí, tak dojde i ke snížení celkového kumulativního součtu emisí v dotčeném území.

Dále žalovaný uvedl, že vliv záměru na lokality Natura 2000 byl ve stanovisku vydaném podle ust. § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny vyloučen, a proto oznamovatel nemusel hodnocení předkládat a v rámci procesu EIA jej tedy předložil dobrovolně nad rámec svých povinností.

Jako nedůvodné žalovaný hodnotí námitky žalobce ohledně nesplnění požadavků podle směrnice CCS včetně čl. 9a směrnice č. 2001/80/ES. Dle žalovaného se žalobce nemůže dovolávat přímého účinku čl. 9a směrnice č. 2001/80/ES, neboť z tohoto článku dostatečně jasně nevyplývá povinnost žadatele o vydání rozhodnutí o změně integrovaného povolení posoudit, zda jsou dostupná vhodná úložiště, zda jsou technicky a ekonomicky proveditelná přepravní zařízení a zda je technicky a ekonomicky proveditelné dodatečné vybavení zařízením pro zachytávání oxidu uhličitého. Z daného článku směrnice dle žalovaného nevyplývají lhůty pro předložení takového posouzení, ani vazba na určitou fázi povolení procesu a ani stanovení konkrétních orgánů veřejné správy v jednotlivých členských státech, které by určovaly, zda jsou dané podmínky splněny, a zajišťovaly, aby byl v místě spalovacích zařízení vyhrazen vhodný prostor pro umístění zařízení pro zachytávání a stlačování oxidu uhličitého. K tomu žalovaný doplnil, že na daný záměr KO EPR II se budou vztahovat přechodná ustanovení k novému zákonu o ochraně ovzduší, podle nichž bude provozovatel spalovacího stacionárního zdroje o jmenovitém elektrickém výkonu 300 MW a vyšším, pro který bylo vydáno první pololetí provozu v období od 25. 6. 2009 do nabytí účinnosti tohoto zákona, povinen předložit krajskému úřadu odůvodněné posouzení splnění podmínek dle tohoto zákona do 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Pokud budou splněny zákonné podmínky, tak zajistí krajský úřad v dohodě s orgánem územního plánování nebo stavebním úřadem, aby byl v místě stacionárního zdroje vyhrazen vhodný prostor pro umístění zařízení nezbytného pro zachytávání a stlačování oxidu uhličitého postupem podle jiného právního předpisu.

Žalovaný je rovněž přesvědčen, že žalobce neopodstatněně uplatňuje námitky ohledně nedostatku uhlí pro dobu životnosti elektrárny a jeho nedostatečné výhřevnosti, když problematika zajištění dodávek surovin polotovarů či jiných nezbytných vstupů do průmyslových činností přesahuje rámec ukládaných závazných podmínek provozu v integrovaném povolení. Podmínky jsou jednoznačně navázány na vlastní provoz zařízení

a na aktivity provozovatele mimo vymezené zařízení zákon o integrované prevenci neukládá žádné požadavky. Získání paliva v takové jakosti a množství, které umožní plnění uložených závazných podmínek provozu, je zcela věcí provozovatele. Správní orgán I. stupně přitom do integrovaného povolení ve vztahu ke spalovanému palivu vložil podmínku 7.5 o tom, že zařízení bude využívat uhlí vytěžené v rámci územních ekologických limitů stanovených usnesením vlády ze dne 30. 10. 1991, č. 444/1991, a ze dne 10. 9. 2008, č. 1176/2008. Žalovaný má za to, že v daném řízení nebyla porušena zásada materiální pravdy či že by nebyl zjištěn skutečný stav věci. Žalovaný si nechal ověřit veškeré údaje o stavu zásob, avšak neshledal důvod, který by usvědčoval dotazované subjekty z podávání nesprávných informací. Správní orgán I. stupně při vydávání rozhodnutí vycházel z dostatečných podkladů, které zaručují množství využitelných zásob s garantovanou výhřevností, údaje o výpočtu zásob byly potvrzeny a schváleny odbornými institucemi a dalšími odbornými subjekty. Garance dostatečného množství paliva se stanovenou výhřevností je i v zájmu investora. Otázka dostatečných zásob uhlí, jak ji přednesl žalobce, dle žalovaného přesahuje předmět a účel řízení dle zákona o integrované prevenci ovzduší.

Závěrem žalovaný vyjádřil kategorický nesouhlas s procesními námitkami žalobce, když veškeré jeho námitky byly v dostatečné míře vypořádány a objasněny. Není pravdou, že by materiály předložené žalobcem byly ignorovány, když bylo vycházeno z dokumentů, které se týkaly odborného posouzení zpracovaného žalobcem či investorem, přičemž žalovanému není známo, že by některý z dokumentů nebyl součástí správního řízení. Pokud se správní orgán neztotožnil se závěry žalobce, pak důvody pro jejich zamítnutí řádně vysvětlil ve svém rozhodnutí.

V daném případě uplatnil práva osoby zúčastněné na řízení investor předmětné stavby, a to společnost ČEZ, a. s., která v podání ze dne 4. 5. 2012 důrazně namítla, že žaloba byla podána opožděně, a proto by měla být soudem odmítnuta dle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tento závěr dovozuje z toho, že v daném případě byla dána toliko jednoměsíční lhůta pro podání žaloby ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 2 odst. 5 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení dopravní, vodní a energetické infrastruktury, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o urychlení infrastruktury“). V daném případě tak lhůta končila dne 15. 12. 2011, avšak žalobce předmětnou žalobu podal až dne 16. 1. 2012. Dále společnost ČEZ, a. s., namítla, že žalobci náleží pouze žalobní legitimace z důvodu tvrzeného zkrácení jeho procesních práv a nikoliv hmotných práv. Následně společnost ČEZ, a. s., velice detailně předestřela své přesvědčení o tom, že předmětná žaloba je nedůvodná z pohledu všech uplatněných námitek, a proto by měla být v plném rozsahu zamítnuta.

V následných podáních ze dne 29. 10. 2012 a ze dne 19. 9. 2014 společnost ČEZ, a. s., z pozice osoby zúčastněné na řízení opětovně důrazně navrhovala, aby soud žalobu pro opožděnost odmítl s poukazem na zmeškání jednoměsíční lhůty k podání žaloby ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 2 odst. 5 zákona o urychlení infrastruktury. V těchto podáních pro případ neodmítnutí žaloby soudem pro její opožděnost pak setrvala na požadavku zamítnout žalobu v plném rozsahu pro její nedůvodnost.

V následně učiněné replice k vyjádření žalovaného k žalobě a k vyjádření společnosti ČEZ, a. s., žalobce setrval na všech žalobních tvrzeních, která ve stručnosti předestřel. K věci dodal, že předmětnou žalobu podal včas, když zkrácení lhůt k podání žaloby na polovinu ve smyslu ust. § 5 odst. 2 zákona o urychlení infrastruktury je možné pouze v případě, že je řízení skutečně vedeno na základě tohoto zákona, což se v případě řízení o vydání

integrovaného povolení nestalo, naopak prvostupňové rozhodnutí i žalobou napadené rozhodnutí hovoří výslovně pouze o zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a také o zákoně o integrované prevenci ovzduší. Dále k věci žalobce dodal, že mu v dané věci jednoznačně svědčí ochrana nejen procesních práv, nýbrž i práv hmotných, přičemž mj. poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, a také na nález Ústavního soudu ze dne 17. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2239/07.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 15. 10. 2014 pověřený pracovník žalobce setrval na všech žalobních námitkách. Zdůraznil přitom, že žalovaný vedl své jednání v předmětném správním řízení nestandardně, když vyvíjel nepřipustně zvýšenou aktivitu ve prospěch investora stavby, dále odmítl požadavek žalobce na nutnost doplnění variant odpovídajících nejlepším dostupným technikám a tento požadavek nahradil stanovením kompenzačních opatření k úspoře emisí CO₂, takže nezajistil soulad rozporovaného záměru KO EPR II s tzv. nejlepšími dostupnými technikami, a to pokud se jedná o tzv. čistou účinnost spalování. V daném případě tak byla především porušena zásada legality, dále zásada správního uvážení a nebyl zjištěn náležitě skutkový stav. Vedle toho vyjádřil přesvědčení, že záměr nedosahuje nejvyšších možných parametrů čisté účinnosti spalování, což žalobce dokládal ve správním řízení, a to poukazem na již zrealizované zahraniční projekty. Dále uvedl, že žadatel měl dle ust. 6 odst. 4 zákona o posuzování vlivu na životní prostředí povinnost předložit nástin uvažovaných variant záměrů, což neučinil a žalovaný tento požadavek vznesl až v samotném závěru zjišťovacího řízení v bodu 2. Tento požadavek tak nebyl do konce procesu EIA splněn a přesto bylo vydáno souhlasné stanovisko EIA.

Při tomtéž ústním jednání před soudem konaném dne 15. 10. 2014 pověřená pracovnice žalovaného setrvala na všech žalobních námitkách a zdůraznila, že trvá na tom, že v daném případě žalovaný dodržel všechny procesní předpisy i zákon, a to včetně zákona o integrované prevenci. Má za to, že žalobci bylo vyhověno ve všech aspektech. Dále zmínila, že se skutečností ohledně předložení nástinů uvažovaných variant záměrů se žalovaný náležitě vypořádal na straně 11 souhlasného stanoviska EIA.

Při též ústním jednání před soudem konaném dne 15. 10. 2014 právní zástupce osoby zúčastněné na řízení, tedy společnosti ČEZ, a. s., setrval na požadavku odmítnutí žaloby soudem pro její opožděnost, neboť předmětná stavba zjevně spadá pod režim zákona o urychlení infrastruktury, a pro případ, že by soud žalobu jako opožděnou nevyhodnotil, tak navrhl její zamítnutí. K věci doplnil, že tvrzení žalobce jsou zjevně nepravdivá a účelově zkreslují skutečnost a také nesprávně vykládají zákon o integrované prevenci, zejména pak jeho přílohu č. 3. Z ní totiž vyplývá, že je třeba nejprve komplexně řešit 12 podmínek před vydáním integrovaného povolení, přičemž kritérium BREF představuje jen jednu z těchto 12 podmínek. Teprve až poté je možno stanovit parametry dané stavby, přičemž zdůraznil, že kritérium BREF není závazné. Trval na tom, že v daném případě předmětný záměr splňuje kritéria zákona a také záměr dosahuje parametrů nejvyššího možného stupně z hlediska čisté účinnosti spalování při zohlednění všech skutečností. K tomu doplnil, že kompenzační opatření k úspoře emisí bylo stanoveno v daném případě nad rámec za účelem zvýšení ochrany životního prostředí. Dále zdůraznil, že žalobce nemá právo na volbu podoby záměru, když o této podobě primárně rozhoduje žadatel. Rovněž trval na tom, že správní orgány obou stupňů se náležitě vypořádaly se všemi námitkami žalobce. Dále podotkl, že správní soudy setrvaly judikují, že případná procesní pochybení způsobující nezákonnost správního

rozhodnutí musí být podstatného rázu. Na podporu svého názoru o tom, že kritéria nejlepších dostupných technik nejsou závazná, zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 40/2012. Dále uvedl, že zákon o EIA nestanovuje obligatorní povinnost žadatelů o vydání integrovaného stavebního povolení vyhotovit varianty záměru. Dále uvedl, že v rámci přezkumu rozhodnutí o změně integrovaného povolení nelze komplexně přezkoumávat proces EIA, když tento proces se týká oblasti integrované prevence jenom v některých dílčích otázkách, a primárně je přezkum procesu posuzování vlivu na životní prostředí prováděn v rámci přezkumu územního rozhodnutí. Závěrem podotkl, že žalobce nepravdivě tvrdí nesplnění předložených nástinů uvažovaných variant záměru. Tato skutečnost zřetelně vyplývá z dokumentace k EIA a z oznámení záměru, a to z jejich částí B.1.5 a části E. Dále uvedl, že v daném případě nebylo možné uvažovat o jiné variantě záměru, neboť to nebylo účelné a technicky možné. Tyto závěry byly pečlivě zdůvodněny ve stanovisku k EIA.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 8. 12. 2014 pověřený pracovník žalobce v závěrečném vystoupení uvedl, že v rámci procesu EIA nebyly vyslyšeny jeho námítky vůči vytvářenému stanovisku EIA, a proto je uplatnil v následujících správních řízeních. I v předmětném správním řízení, však nebyly věcně řešeny jeho námítky vůči stanovisku EIA, což žalobce považuje za závažné pochybení s odkazem na ust. § 10 odst. 4 zákona o EIA. Žalobce je totiž přesvědčen, že správní orgány v daném řízení měly aktivně řešit vady stanoviska EIA, což neučinily, ačkoliv z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že stanovisko EIA se má přezkoumávat v konečném rozhodnutí. V této souvislosti zdůraznil, že obsah vad stanoviska EIA se týkal především integrovaného povolení.

Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž ústním jednání před soudem dne 8. 12. 2014 v závěrečném vystoupení navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl, přičemž především vyjádřila nesouhlas s tím, že by se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námítkami žalobce. Dále uvedla, že závěry stanoviska EIA byly zhodnoceny v rámci integrovaného povolení s tím, že trvá na tom, že odpovídají nejlepším dostupným technikám. V podrobnostech pak odkázala na písemné vyjádření k žalobě, které je součástí soudního spisu. Závěrem zdůraznila, že žalobou napadeným rozhodnutím nebyl porušen zákon a námítky žalobce nejsou opodstatněné.

Právní zástupce osoby zúčastněné na řízení při témže ústním jednání před soudem dne 8. 12. 2014 k věci uvedl, že žaloba by měla být odmítnuta pro opožděnost popřípadě zamítnuta pro nedůvodnost. Trval na tom, že žalobce zaměňuje pojem nejlepších dostupných technik s referenčními dokumenty BREF, které představují pouze jedno z dvanácti hledisek, které je třeba vyřešit před vydáním integrovaného povolení stanovující nejlepší dostupné techniky. Dále je přesvědčen, že předmětná stavba splňuje parametry nejlepších dostupných technik, a to především s ohledem na kvalitu uhlí v dané lokalitě, funkční poměry v dané oblasti a účel záměru. Dále zdůraznil, že žalobce nemá právo na volbu podoby záměru. Dále podotkl, že ani studie DNV neprokazuje opodstatněnost námitek žalobce, když naopak naplňuje požadavky na nejlepší dostupné techniky. Také je přesvědčen, že v souladu se zákonem byla stanovena kompenzační opatření k úspoře emisí CO₂.

Před meritorním přezkumem žalobou napadeného rozhodnutí se soud zabýval splněním podmínek řízení, mezi něž patří i včasné podání žaloby a aktivní legitimace žalobce ve smyslu ust. § 65 a násl. s. ř. s.

V daném případě se soud k otázce včasného podání předmětné žaloby již opakovaně vymezil, a to v usnesení ze dne 14. 3. 2012, č. j. 15 A 12/2012 – 64, jímž nevyhověl žalobcově návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, a dále v přípisu ze dne 31. 10. 2012, č. j. 15 A 12/2012 – 123, v nichž konstatoval, že žalobce podal předmětnou žalobu včas. Od tohoto závěru se soud nehodlá odchýlit, když žádný důvod pro to neshledává, třebaže odmítnutí žaloby pro opožděnost by nesporně vedlo k rychlejšímu a snazšímu ukončení řízení před krajským soudem, což není pro soud určující. Při učinění závěru soudu o včasné podání žaloby soud vycházel ze spisové dokumentace předložené soudu žalovaným, z níž jednoznačně vyplývá, že správní řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí ze dne 14. 11. 2011, č. j. 1472/530/11, 68307/ENV/11/Hen, a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, ze dne 27. 7. 2011, č. j. 409/ŽPZ/2011/IP-31/Z7/Rc, nebylo vedeno v režimu zákona o urychlení infrastruktury. Aplikace ust. § 2 odst. 5 zákona o urychlení infrastruktury, které mj. stanovuje, že lhůty pro podání žalob k soudům k přezkoumání správních rozhodnutí vydaných v řízeních podle tohoto zákona se zkracují na polovinu (tj. v daném případě na 1 měsíc), a dále že o těchto žalobách rozhodne soud ve lhůtě 90 dnů, tak v daném soudním řízení nebyla dána. Soud je toho názoru, že aplikace ust. § 2 odst. 5 zákona o urychlení infrastruktury je dána jedinečně tehdy, pokud je správní řízení skutečně vedeno na základě zákona o urychlení infrastruktury. Pokud tomu tak není a celé správní řízení bylo vedeno v běžném režimu s běžnými lhůtami, je vyloučeno, aby v následném soudním řízení byla náhle dána aplikace zákona o urychlení infrastruktury, který přináší výrazné zkrácení lhůty k podávání žalob ve správním soudnictví. Tímto výkladem resp. postupem by dle názoru soudu docházelo k nepřipustnému zásahu do procesních práv potencionálních žalobců, když ti by nebyli informováni o zkrácení lhůt pro podání žalob na polovinu. Již Nejvyšší správní soud přitom ve svém nedávném rozsudku ze dne 20. 8. 2014, č. j. 8 As 48/2014 – 27, který je dostupný na www.nssoud.cz, judikoval, že „*pokud bylo třeba vedle zákona o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě aplikovat rovněž zákon č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury, muselo uvedené poučení obsahovat rovněž informaci o zkrácení lhůt pro podání žalob na polovinu*“. Pro aplikaci ust. § 2 odst. 5 zákona o urychlení infrastruktury není určující charakter stavby, o němž se řízení vede, nýbrž to, zda vlastní řízení je vedeno v režimu zákona o urychlení infrastruktury, jak vyplývá z celkového systematického a gramatického a teleologického výkladu tohoto zákona. Pro podporu tohoto závěru soudu svědčí i dikce ust. § 2 odst. 1 zákona o urychlení infrastruktury, která umožňuje na žádost stavebníka spojit územní a stavební řízení u staveb dopravní a energetické infrastruktury. Pokud by rozhodoval charakter stavby, byla by zmínka o možnosti žádat o spojení územního a stavebního řízení nadbytečná a bez reálného využití. Je sice pravdou, že v ust. § 2 odst. 5 zákona o urychlení infrastruktury je uveden odkaz na ust. § 1 tohoto zákona, nicméně soud je toho názoru s ohledem na výše uvedené ust. § 2 odst. 1 téhož zákona, že se jedná o zjevný legislativní renonc, když odkaz na ust. § 1 daného zákona postrádá smysl, oproti odkazu na odst. 1 ust. § 2 citovaného zákona. Celé ust. § 2 zákona o urychlení infrastruktury pojednává o možnosti na žádost stavebníka spojit územní a stavební řízení u staveb dopravní a energetické infrastruktury a ustanovení, včetně procesních specifik s tím spojených. Smyslu tak postrádá odkaz na ust. § 1 daného zákona, který je úvodním obecným ustanovením. V důsledku neaplikace ust. § 2 odst. 5 zákona o urychlení infrastruktury, které nepochybně je ve vztahu k s. ř. s. *lex specialis* vzhledem k výše uvedenému, má soud za to, že předmětná žaloba byla dne 16. 1. 2012 žalobcem podána včas, neboť tak bylo učiněno v zákonné dvouměsíční lhůtě ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s. ř. s., když

žalobci bylo žalobou napadené rozhodnutí žalovaného doručeno dne 15. 11. 2011. Podmínky pro odmítnutí žaloby dle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak soud neshledal.

Dále soud uvádí, že v daném řízení žalobci svědčila žalobní legitimace toliko z hlediska jeho procesních práv a nikoliv i z hmotně právní stránky věci, jak se domáhal žalobce a s čímž nesouhlasila společnost ČEZ, a. s., z pozice osoby zúčastněné na řízení.

Ve vztahu k možné aktivní žalobní legitimaci dle Aarhuské úmluvy a popřípadě v souvislosti s odkazem na směrnici Rady 85/337/EHS soud uvádí následující. V otázce této žalobní legitimace se soud ztotožnil s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 61/2010 - 98, rozsudek ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 88/2008 - 316, nebo rozsudek ze dne 3. 3. 2011, č. j. 1 As 7/2011 - 397). Z těchto rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že Aarhuská úmluva nemá povahu „self-executing“ smlouvy, tzn. smlouvy samovykonatelné a přímo aplikovatelné. Ačkoli tedy Aarhuská úmluva nesporně patří do kategorie mezinárodních smluv, které jsou součástí českého právního řádu (tato úmluva byla publikována pod č. 124/2004 Sb.m.s., splňuje podmínky stanovené čl. 10 Ústavy České republiky), v případě, že by stanovila něco jiného než zákon, nebylo by možno uplatnit pravidlo o aplikační přednosti této mezinárodní smlouvy před zákonem. Podle čl. 2 bodu 5 Aarhuské úmluvy se za „dotčenou veřejnost“ považuje veřejnost, která je nebo může být ovlivněna environmentálním rozhodováním, anebo která má na tomto rozhodování určitý zájem, přičemž pro účely této definice se u nevládních organizací podporujících ochranu životního prostředí a splňujících požadavky vnitrostátních právních předpisů předpokládá, že mají na environmentálním rozhodování zájem. Judikatorně pak bylo dovozeno, že nevládní organizace založené za účelem ochrany přírody musí splnit požadavky vnitrostátních předpisů, aby byly považovány za dotčenou veřejnost a měly přístup k soudu dle čl. 9 odst. 2 Aarhuské úmluvy. Aktivní legitimaci občanského sdružení tedy nelze dovozovat přímo z Aarhuské úmluvy.

Dle názoru soudu rovněž nelze aktivní žalobní legitimaci žalobce dovozovat přímo ze směrnice Rady 85/337/EHS. Aby mohla být žalobní legitimace žalobce dovozována přímo z uvedené směrnice, musely by dle soudu být splněny podmínky pro přímý účinek této směrnice. K tomu by došlo, pokud by uvedená směrnice nebyla ve stanovené lhůtě řádně implementována do vnitrostátního právního řádu. Dle názoru soudu došlo k řádné implementaci uvedené směrnice. Implementace této směrnice se projevuje dle soudu zejména v ust. § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, který umožňuje přístup dotčené veřejnosti k informacím a do příslušných správních řízení a odvozeně přes účastenství ve správním řízení i možnost dovolávat se příslušného soudního přezkumu velice široce a stanoví pouhou minimalistickou podmínku o tyto informace jednoduchým způsobem požádat a do předmětných správních řízení se po obdržení informace o jejich vedení přihlásit. Rovněž se implementace projevuje dle soudu v ust. § 23 zákona o EIA, které umožňuje za splnění konkrétních podmínek občanským sdružením účastenství v navazujících správních řízeních, ve kterých bylo využito dokumentace nebo posudku, a rovněž umožňuje domáhat se občanským sdružením, jejichž předmětem činnosti je ochrana životního prostředí, veřejného zdraví nebo kulturních památek, v rámci soudního přezkumu zrušení rozhodnutí navazujícího na oznámení, dokumentaci či posudek. Dle názoru soudu tedy nejsou dány podmínky, aby se žalobce mohl domáhat aktivní legitimace přímo s odkazem na citovanou směrnici.

Dle názoru soudu tedy nelze vzhledem k výše uvedenému v žalobcově případě dovozovat s odkazem na Aarhuskou úmluvu nebo na směrnici Rady 85/337/EHS jeho aktivní legitimaci ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. ani ust. § 66 odst. 3 s. ř. s.

Naopak soud souhlasí s názorem žalobce, že je dána jeho aktivní žalobní legitimace ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s. V citovaném ustanovení je uvedeno, že žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odst. 1 citovaného ustanovení, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Při podávání procesních námitek se žalobce musí pohybovat v mezích svého předmětu činnosti, který vyplývá z jeho stanov, tj. přípustné jsou z jeho strany jen takové námítky, které se týkají ochrany životního prostředí, přírody a krajiny. Samy stanovy však nemohou účastnictví žalobce ve správním řízení založit. Další nutnou podmínkou pro přiznání postavení účastníka ve správním řízení je existence zákonného ustanovení, které přiznává občanským sdružením jako právnickým osobám v souvislosti s některou z činností v těchto stanovách uvedenou účastnictví ve správních a navazujících soudních řízeních.

Právě předestřené názory soud naposledy vyslovil ve svém rozsudku ze dne 30. 12. 2013, č. j. 40 A 4/2012 – 238, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č. j. 5 As 6/2013 – 96, který je dostupný na www.nssoud.cz. Žalobce ve své replice nepříhodně poukazoval na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, když toto rozhodnutí se zabývalo aktivní legitimací občanských sdružení ve vztahu k návrhům na zrušení opatření obecné povahy, tj. aktivní legitimací ve smyslu ust. § 101a s. ř. s. Právě vyslovené názory soudu o tom, že žalobci v daném řízení svědčí jeho aktivní žalobní legitimace „toliko“ ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s. a tedy z pohledu jen jeho procesních práv, přitom nikterak nekolidují ani s nedávno vyhlášeným nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, který se rovněž zabýval aktivní legitimací občanských sdružení ve vztahu k návrhům na zrušení opatření obecné povahy, tj. aktivní legitimací ve smyslu ust. § 101a s. ř. s., přičemž z tohoto nálezu neplyne, že by došlo k překonání judikatury správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu ohledně aktivní legitimace občanských sdružení mimo jejich aktivní legitimaci ve smyslu ust. § 101a s. ř. s., kdy je konzistentně judikováno, že občanským sdružením svědčí jejich aktivní žalobní legitimace „toliko“ ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s. a tedy z pohledu jen jejich procesních práv.

Jelikož soud neshledal překážky bránící v meritorním přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, tak napadené rozhodnutí proto přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlížet toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Předně se soud zabýval námitkami žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, které soud vyhodnotil jako nedůvodné, neboť již ze samotné formulace žalobních bodů vyplývá, že žalobní námitky ve své podstatě nesměřují vůči nepřezkoumatelnosti obou rozhodnutí, nýbrž představují žalobcovu polemiku s věcnou správností jejich vypořádání ze strany správních orgánů obou stupňů. Na tomto místě je ovšem nutno zdůraznit, že žalobci nepřísluší hmotněprávní námitky v předmětném soudním řízení, přičemž žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že již Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 27. 10. 2014, č. j. 6 A 49/2002 – 41, který je dostupný na www.nssoud.cz, judikoval, že „*sama skutečnost, že ve správním řízení nebylo žalobcovým námitkám ze strany správních orgánů obou stupňů přisvědčeno, přitom porušení žalobcových procesních práv nezpůsobuje*“.

Ve vztahu k námitkám nezajištění souladu záměru s požadavky tzv. nejlepších dostupných technik na čistou energetickou účinnost zařízení soud uvádí, že se zjevně jedná o námitky hmotněprávního rázu, které žalobci nepřísluší, neboť se netýkají žalobcových procesních práv, navíc takovým způsobem, které by mohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Pro úplnost k tomu soud doplňuje, že z předložených podkladů a rovněž z vyjádření dotčených správních orgánů vyplývá, že záměr KO EPR II odpovídá nejlepším dostupným technikám vzhledem k čisté tepelné účinnosti zařízení ve vztahu ke kvalitě paliva a technickým podmínkám provozování zařízení. K tomu soud doplňuje, že v rámci předmětného správního řízení došlo ke zpřesnění technických parametrů jednotlivých částí zařízení a tím i k dalšímu zlepšení hodnoty celkové účinnosti. Krajský úřad Ústeckého kraje při posuzování konkrétních tzv. nejlepších dostupných technik pro zařízení KO EPR II v rámci řízení o změně integrovaného povolení konstatoval soulad zařízení s tzv. nejlepšími dostupnými technikami, a to pokud se jedná i o parametr čisté tepelné účinnosti, jak je zřejmé z jeho prvostupňového rozhodnutí, a to z jeho str. 45, přičemž ke shodnému závěru dospělo následně i Ministerstvo průmyslu a obchodu ze dne 17. 10. 2011, č. j. 37726/11/03600, v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutí o změně integrovaného povolení, a to na str. 3 jeho vyjádření k tzv. nejlepším dostupným technikám. Dále soud doplňuje, že při určování tzv. nejlepších dostupných technik v parametru čisté tepelné účinnosti vedle nekvalitního uhlí legitimně zhodnotili tamější klimatické podmínky a výkon jednotlivých bloků, s tím, že již v rámci procesu EIA společnost ČEZ, a. s., řádně zdůvodnila a prokázala, že varianta záměru s čistou tepelnou účinností minimálně ve výši 42% namísto uvažovaných 40% by vyžadovala instalaci jednoho nadkritického bloku o velkém jmenovitém výkonu namísto tří podkritických bloků o menším jmenovitém výkonu, přičemž tato varianta by nebyla vhodnou ani účelnou zejména pro nutnost zajistit zálohování dodávek tepla do přilehlých lidnatých městských aglomerací (Chomutov, Jirkov, Klášterec nad Ohří), tak aby byly zajištěny stálé dodávky tepla, dále pro nutnost zajištění tzv. podpůrných služeb k zajištění provozu elektrizační soustavy se schopností korekce výkyvů a také by nebyla vhodnou z hlediska dostupných zásob uhlí v dolu Nástup – Tušimice, když životnost nadkritického bloku je cca dalších 40 let, zatímco životnost obnovovaného podkritického bloku je cca dalších 25 let, což odpovídá tamějším zásobám uhlí. Společností ČEZ, a. s., zvolená podoba záměru KO EPR II byla v daném případě plně zdůvodněna provozními důvody.

Pokud se jedná o zdůvodnění zajištění souladu záměru s požadavky tzv. nejlepších dostupných technik na čistou energetickou účinnost zařízení, tak k tomu soud uvádí, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla v této otázce náležitě zdůvodněna.

Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se krajský úřad zajištěním souladu záměru s požadavky tzv. nejlepších dostupných technik na čistou energetickou účinnost zařízení v rámci svých kompetencí řádně zabýval, a to na str. 45 až 47 daného rozhodnutí, přičemž tak učinil komplexně, v dostatečném rozsahu a věcně správně. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak soud vyhodnotil jako přezkoumatelně zdůvodněné rozhodnutí a tudíž nezátížené vadou ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V této souvislosti navíc nelze pominout fakt, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek, a proto i kdyby prvostupňové rozhodnutí nebylo dostatečně zdůvodněné, bylo by možné tuto vadu odstranit již řádně zdůvodněným druhostupňovým rozhodnutím.

Ve vztahu k námitce nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného soud uvádí, že i žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí řádně zabýval žalobcovými námitkami ohledně zajištění souladu záměru s požadavky tzv. nejlepších dostupných technik na čistou energetickou účinnost zařízení, jak vyplývá ze str. 7 až 8 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobcovy námitky byly přitom totožné s námitkami uplatněnými před stavebním úřadem, který se s nimi důsledně vypořádal, a proto za situace, kdy se žalovaný s jejich vyhodnocením ze strany stavebního úřadu ztotožnil a výslovně je aproboval, nebylo nutné, aby toto vypořádání se s námitkami v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný opětovně doslovně rozváděl. Žalovaným zvolený procesní postup nezpůsobuje nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatečné zdůvodnění ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když plně odpovídá judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu [k tomu srov. např. jeho rozsudek ze dne ze dne 29. 7. 2010, č. j. 2 As 83/2009 – 239, který je dostupný na www.nssoud.cz a v němž bylo vysloveno, že *„za situace, kdy je o určité otázce v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pojednáno správně a vyčerpávajícím způsobem, nic nebrání odvolacímu orgánu tyto skutkové a právní závěry prostě aprobovat a v podrobnostech na ně odkázat“* nebo ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25, který je dostupný na www.nssoud.cz a v němž bylo vysloveno, že *„úkol odvolacího, resp. rozkladového orgánu je zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá správního řádu z roku 2004). Z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně“*]. Dále je třeba uvést, že žalovaný v rámci odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí legitimně odkázal na již výše soudem zmiňované vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 17. 10. 2011, které označil za podstatný podklad při hodnocení aplikace tzv. nejlepších dostupných technik pro odvolací řízení s tím, že nemá žádné důvody jej zpochybňovat, a které si vyžádal v souladu s principem dobré správy ve smyslu ust. § 136 správního řádu. Tento procesní postup žalovaného byl racionální, když vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu bylo vypracováno ve smyslu ust. § 13 odst. 5 zákona o integrované prevenci za účelem posouzení, zda prvostupňovým rozhodnutím o změně integrovaného povolení nedošlo k pochybení použitím tzv. nejlepších dostupných technik při stanovení závazných podmínek provozu. Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že Ministerstvo průmyslu a obchodu bylo kompetentním správním orgánem k poskytnutí dotyčného vyjádření, neboť jakožto ústřední správní orgán, mající pravomoc posuzovat a sledovat vývoj tzv. nejlepších dostupných technik mj. v rámci provozu velkých spalovacích zařízení jako je KO EPR II, disponovalo odbornými a aktuálními znalostmi o nejlepších

dostupných technikách. Tím, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí učinil odkaz na vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 17. 10. 2011 je toto rozhodnutí srozumitelně, jasně, jednoznačně a v dostatečném rozsahu zdůvodněno z hlediska hodnocení aplikace tzv. nejlepších dostupných technik.

Dále soud uvádí, že žalobce nepodloženě namítal, že společnost ČEZ, a. s., spoléhala na to, že v případě záměru KO EPR II se jedná pouze o rekonstrukci stávajícího zařízení a nikoliv o instalaci nového zařízení, pro které jsou přísnější požadavky z hlediska energetické účinnosti. V případě záměru KO EPR II se nejedná o nové zařízení, nýbrž o úpravu stávajícího zařízení ve smyslu referenčních dokumentů BREF LCP. Pro vyhodnocení předmětných námitek je pak podstatné to, že soulad s tzv. nejlepšími dostupnými technikami i v případě posuzování záměru KO EPR II jako nového zařízení s ohledem na konkrétní podmínky ve smyslu referenčních dokumentů BREF LCP konstatoval již prvostupňový správní orgán v rozhodnutí o změně integrovaného povolení, a to na str. 45. Na tomto místě soud považuje za vhodné ještě zmínit, že kogenerace, tj. společná výroba tepla a elektřiny je obecně považována za hlavní kritérium tzv. nejlepších dostupných technik ke snížení emisí množství CO₂ na jednotku vyrobené energie, což výslovně zdůrazňují i referenční dokumenty BREF o tzv. nejlepších dostupných technikách.

Soud rovněž neshledal jako opodstatněné žalobcovy námitky ohledně toho, že údajné nedosažení požadavků nejlepších dostupných technik je důvodem k zamítnutí žádosti o integrované povolení. Při učinění tohoto dílčího závěru soud vycházel ze skutečnosti, že již v prvostupňovém rozhodnutí, a to na str. 40 až 49 bylo výslovně shledán soulad záměru KO EPR II s tzv. nejlepšími dostupnými technikami, a to ve všech parametrech včetně čisté tepelné účinnosti.

Soud taktéž neshledal jako opodstatněné žalobcovy námitky ohledně údajných vad odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v souvislosti a aplikací tzv. nejlepších dostupných technik. Po zevrubném prostudování odůvodnění prvostupňového rozhodnutí soud neshledal žádnou žalobcem namítanou vadu, když krajský úřad se náležitě vypořádal se všemi žalobcovými námitkami včetně veškerých námitek ohledně tzv. nejlepších dostupných technik. Z podstaty žalobcových námitek vyplývá, že žalobce opět polemizuje s věcnou stránkou vypořádání, jak jej učinil krajský úřad, ovšem v této souvislosti je třeba opět konstatovat, že námitky hmotněprávního rázu žalobci nepřísluší.

Rovněž žalobcovu námitku ohledně negativních dopadů na zdraví obyvatel je zjevně hmotněprávního charakteru, která žalobci nepřísluší, navíc spadá do problematiky ochrany zdraví a nikoliv otázky životního prostředí. Pro úplnost v tomto směru soud považuje za vhodné zmínit, že realizací záměru KO EPR II dojde k významnému snížení emisí do ovzduší v předmětné oblasti ve srovnání se stavem před realizací záměru KO EPR II. Ze stanoviska EIA v tomto směru jednoznačně vyplývá, že realizací záměru KO EPR II má dojít oproti úrovni roku 2007 ke snížení emisí tuhých znečišťujících látek o 39%, oxidu siřičitého o 57% a oxidu dusíku o 59%. Navíc Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, ve vyjádření k námitkám v územním řízení ze dne 24. 1. 2011, č. j. 3457/ZPZ/2010/V-1352.3, ve vztahu ke stanovení emisních parametrů uvedl, že v rámci procesu EIA bylo vzhledem k problematickému stanovení účinnosti nového zdroje a s ohledem na kvalitu ovzduší v Ústeckém kraji zpracovatelem posudku EIA navrženo další snížení výstupních koncentrací znečišťujících látek s tím, že ty pak byly zahrnuty do podmínek stanoviska EIA a následně i do podmínek závazného stanoviska orgánu ochrany

ovzduší. Námitky žalobce v tomto směru z výše uvedených důvodů soud proto vyhodnotil jako neopodstatněné.

Dále žalobce namítl vady procesu EIA a stanoviska EIA zatěžující předmětné správní řízení. Ve vztahu k těmto námitkám soud předně uvádí, že z judikatury správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu vyplývá, že stanovisko EIA je v první řadě podkladem pro územní řízení, a proto by zákonnost stanoviska EIA a jemu předcházejícího procesu EIA měla být přezkoumávána především v řízení o žalobě proti územnímu rozhodnutí. To však neplatí absolutně, když v rozsahu, v němž se stanovisko EIA dotýká přímo předmětu řízení o integrovaném povolení resp. řízení o změně integrovaného povolení, by mělo být dotyčné stanovisko EIA v těchto aspektech přezkoumáváno v rámci o nich vedených soudních řízení. V rámci prvostupňového rozhodnutí se přitom krajský úřad věcně vypořádával s žalobcovými námitkami ohledně vad procesu EIA a stanoviska EIA, a to na str. 71 až 74, přičemž žalovaný pro potřeby vypořádání se s těmito námitkami žalobce, jež uplatnil i v odvolacím řízení, dokonce požádal o součinnost Ministerstvo životního prostředí, které poskytlo vyjádření ze dne 17. 5. 2011, č. j. 36784/ENV/11, z něhož pak žalovaný při vydávání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel. Již v rámci řízení vedeném o žalobě proti územnímu rozhodnutí soud konstatoval, že všechny připomínky žalobce k posudku EIA v rámci procesu EIA byly ve stanovisku EIA úplně a v dostatečném rozsahu vypořádány.

V rámci námitek vad procesu EIA a stanoviska EIA žalobce uvedl, že záměr KO EPR II nesplňuje kritéria tzv. nejlepších dostupných technik pro energetickou účinnost a také že jsou navrženy ve srovnání tzv. nejlepšími dostupnými technikami nepřiměřeně vysoké emisní hodnoty pro oxid siřičitý a oxidy dusíku. Tyto námitky jsou neopodstatněné, když žalobce by měl mít na paměti, že stanovisko EIA tvoří pouze podklad pro řízení o integrovaném povolení, v jehož průběhu jsou teprve závazně stanovovány podmínky provozu zahrnující rovněž emisní limity. Jinými slovy to znamená, že rozhodující emisní limity nejsou ty, které byly navrženy v rámci jednotlivých fází procesu EIA, nýbrž ty, které jsou stanoveny v integrovaném povolení. Navíc žalobcovy námitky v tomto směru byly zohledněny již v rámci procesu EIA, když ve stanovisku EIA oproti původní dokumentaci EIA a posudku EIA byly emisní limity sníženy na hodnoty odpovídající hodnotám požadovaným v příslušném referenčním dokumentu BREF LCP pro nová zařízení, čímž byly ve stanovisku EIA stanoveny přísnější emisní limity než původně navržené společností ČEZ, a. s. Ze stanoviska EIA v tomto směru jednoznačně vyplývá, že realizací záměru KO EPR II má dojít oproti úrovni roku 2007 ke snížení emisí tuhých znečišťujících látek o 39%, oxidu siřičitého o 57% a oxidu dusíku o 59%. Vedle toho je třeba uvést, že prvostupňový správní orgán se při vypořádání námitek žalobce v tomto směru vůči skončenému procesu EIA obrátil se žádostí na vypracování vyjádření k těmto námitkám na Ministerstvo životního prostředí, odbor posuzování vlivů na životní prostředí a integrované prevence, které jakožto odborný orgán z oblasti EIA, vyhodnotilo jednotlivé žalobcovy námitky jako nedůvodné a potvrdilo zákonnost celého procesu EIA i stanoviska EIA.

V rámci námitek vad procesu EIA a stanoviska EIA žalobce namítl vadnou podmínku č. 1 stanoviska EIA v podobě stanovení kompenzačních opatření k úspoře CO₂. K tomu soud uvádí, že ve stanovisku EIA je dotyčná podmínka č. 1 uložena jako kompenzační opatření za nesplnění doporučených a indikativních hodnot tzv. nejlepších dostupných technik, a to pokud se jedná o parametr energetické účinnosti uvedených v referenčních dokumentech BREF LCP. Žalobce by měl mít na paměti, že nesplnění této hodnoty neznamená nesplnění tzv. nejlepších

dostupných technik. Již výše bylo zmíněno, že v řízení o změně integrovaného povolení bylo konstatováno, že předmětná stavba KO EPR II splňuje parametry nejlepších dostupných technik, a to především s ohledem na kvalitu uhlí v dané lokalitě, funkční poměry v dané oblasti a účel záměru. Stanovení podmínky č. 1 ve stanovisku EIA bylo v souladu s veřejným zájmem, neboť jeho účelem je další zlepšení emisních poměrů v dané oblasti. Ministerstvo životního prostředí mělo při zpracování stanoviska EIA možnost ovlivnit prostřednictvím limitů parametry záměru KO EPR II, čehož také využilo stanovením mj. podmínky č. 1 stanoviska EIA. Ze strany společnosti ČEZ, a. s., bylo přitom v rámci předmětného řízení prokázáno, že ta předložila Ministerstvu životního prostředí návrh kompenzačních opatření k úspoře emisí CO₂, který byl tímto ministerstvem posléze schválen, a proto žalobcovy pochybnosti a výtky v tomto směru jsou neopodstatněné.

Dále soud uvádí, že v daném případě společnost ČEZ, a. s., nebyla povinna zpracovávat varianty řešení svého záměru ve smyslu ust. § 7 odst. 5 zákona o EIA, když z této zákonné dikce vyplývá, že Ministerstvo životního prostředí mohlo – čili nemuselo – navrhnout zpracování variant řešení záměru, jestliže je jejich provedení prokazatelně účelné a z technických hledisek možné. Tyto podmínky však v posuzovaném případě splněny nebyly, což společnost ČEZ, a. s., v rámci procesu EIA prokázala a což konstatovalo i Ministerstvo životního prostředí ve vyjádření k námitkám v rámci procesu EIA ze dne 7. 1. 2011, zn. 106793/ENV/10, 107981/ENV/10, a to na str. 1 až 2. Námitky žalobce proto soud v tomto směru vyhodnotil jako nedůvodné. Soud opětovně uvádí, že ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že společností ČEZ, a. s., navržená podoba záměru KO EPR II byla v daném případě plně zdůvodněna provozními důvody. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že správní orgán příslušný k procesu EIA nemá pravomoc závazně nařizovat použití určité technologie, když toto rozhodnutí spadá do podnikatelského rozhodování oznamovatele. Je tomu tak proto, že správní orgán příslušný k procesu EIA nemá kvalifikaci k posouzení ostatních faktorů ovlivňující volbu určitého technického řešení vyjma ochrany životního prostředí. Rovněž žalobci nesvědčí právo na volbu podoby záměru, když o této podobě primárně rozhoduje oznamovatel. Pro úplnost soud opětovně směrem k žalobci připomíná, že tzv. kogenerace, tj. společná výroba tepla a elektřiny je obecně považována za hlavní kritérium tzv. nejlepších dostupných technik ke snížení emisí množství CO₂ na jednotku vyrobené energie, což výslovně zdůrazňují i referenční dokumenty BREF o tzv. nejlepších dostupných technikách.

V rámci námitek vad procesu EIA a stanoviska EIA žalobce namítl nedostatečné vyhodnocení kumulativních vlivů souvisejících záměrů. K tomu je třeba uvést, že shodné námitky žalobce prvně uplatnil v územním řízení a následně žalobě proti územnímu rozhodnutí (vedená pod sp. zn. 15 A 11/2012). Námitky žalobce v tomto směru tak byly řešeny v územním řízení a v rámci projednávání žaloby proti územnímu rozhodnutí. Pro úplnost soud k těmto námitkám uvádí, že z obsahu správního spisu vyplývá, že v průběhu procesu EIA byly kumulativní vlivy náležitě vyhodnoceny, a to mj. na základě rozptylové studie a podkladů o dalších zdrojích znečištění v okolí s výsledkem, že po realizaci záměru KO EPR II dojde v území k výraznému zlepšení stavu životního prostředí, když zejména dojde k poklesu emisí a celkové emisní zátěže. Pro vyhodnocení této námítky jako nedůvodné je podstatné to, že ve stanovisku EIA Ministerstvo životního prostředí výslovně konstatovalo, že posouzení kumulativních vlivů bylo provedeno v dostatečném rozsahu a se závěrem, že po realizaci stavby KO EPR II dojde v celé oblasti k celkovému poklesu emisí, přičemž tento závěr byl potvrzen v následném vyjádření k námitkám v rámci procesu EIA Ministerstva životního prostředí ze dne 7. 1. 2011, č. j. 10693/ENV/10, 107981/ENV/10. Z žalobcových

námitek v tomto směru vyplývá, že jejich podkladem je toliko nesouhlasná polemika žalobce s věcnou stránkou stanoviska EIA. Námitky hmotněprávního rázu ovšem žalobci nepřísluší, jak již soud konstatoval výše.

V rámci námitek vad procesu EIA a stanoviska EIA žalobce dále namítl nesprávné vyhodnocení vlivů na lokality Natura 2000. K tomu je třeba opět uvést, že shodné námitky žalobce prvně uplatnil v územním řízení a následně žalobě proti územnímu rozhodnutí (vedená pod sp. zn. 15 A 11/2012). Námitky žalobce v tomto směru tak byly řešeny v územním řízení a v rámci projednávání žaloby proti územnímu rozhodnutí. Pro úplnost soud k těmto námitkám uvádí, že se jedná o námitky hmotněprávního rázu, které žalobci nepřísluší, neboť se netýkají žalobcových procesních práv, navíc takovým způsobem, které by mohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Opět je třeba konstatovat, že z žalobcových námitek v tomto směru vyplývá, že jejich podkladem je pouze nesouhlasná polemika žalobce s věcnou stránkou stanoviska EIA. K tomu soud doplňuje, že námitky žalobce k vyhodnocení vlivů lokality Natura 2000 byly náležitě vypořádány již ve stanovisku EIA a jejich nedůvodnost potvrdilo i Ministerstvo životního prostředí ve vyjádření k námitkám v rámci procesu EIA ze dne 7. 1. 2011, zn. 106793/ENV/10, 107981/ENV/10, a to na str. 2, se závěrem, že po realizaci záměru KO EPR II dojde k výraznému poklesu imisní zátěže, a proto jsou negativní vlivy na lokality Natura 2000 vyloučeny. Významný vliv na území evropsky významných lokalit nebo ptačích oblastí v rámci soustavy Natura 2000 byl výslovně vyloučen stanoviskem Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, ze dne 3. 10. 2007, č. j. 175262/07/ZPZ/N-727, z hlediska možného ovlivnění evropsky významných lokalit a ptačích oblastí podle ust. § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny. V této souvislosti nelze nezmínit, že v rámci procesu EIA byla ještě zpracována rozptylová studie, a to nad rámec zákonných požadavků, která tyto vlivy rovněž vyloučila. Závěr o vyloučení vlivů záměru KO EPR II na soustavu Natura 2000 přitom byl ze strany příslušných správních orgánů opakovaně potvrzen i v navazujícím územním řízení, řízení o integrovaném povolení i o jeho změně. Nedůvodnost žalobcových námitek v tomto směru především potvrdil Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, ve vyjádření k námitkám v územním řízení ze dne 24. 1. 2011, č. j. 3457/ZPZ/2010/V-1352.3, když se na něj ve smyslu ust. § 136 správního řádu v rámci územního řízení obrátil stavební úřad. Rovněž nedůvodnost žalobcových námitek v tomto směru pak potvrdilo i Ministerstvo životního prostředí ve vyjádření ze dne 30. 9. 2011, č. j. 68785/ENV/11, 2299/630/11, když se na něj v rámci odvolacího řízení vedeném o územním rozhodnutí dokonce obrátil původní žalovaný s odkazem na ust. § 149 správního řádu. Správní orgány opakovaně jednotně dospěly k jednoznačnému a racionálně zdůvodněnému závěru, že s ohledem na charakter záměru KO EPR II dojde k patrnému poklesu imisní zátěže, a proto jsou negativní vlivy na lokality Natura 2000 vyloučeny.

Dále žalobce namítl i vady spočívající v nezohlednění podmínek stanoviska EIA v dokumentaci o změně integrovaného povolení. K tomu soud uvádí, že se s těmito námitkami žalobce neztotožnil, když z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, že byly jimi řádně vypořádány a v dostatečném rozsahu. Prvostupňový správní orgán tak učinil především na str. 46 až 47, dále str. 64 až 64 a také na str. 70 svého rozhodnutí, kdy bylo konstatováno, že do výroku rozhodnutí byly převzaty veškeré podmínky stanoviska EIA v jejich původním znění či rozpracovaných do jednotlivých konkrétních opatření. Zde je třeba uvést, že správní orgány obou stupňů byly povinny dle ust. § 10 odst. 4 zákona o EIA resp. ust. § 13 odst. 5 zákona o integrované prevenci buď zpracovat podmínky ze stanoviska EIA

do svého rozhodnutí o změně integrovaného povolení, které měly relevanci k tomuto řízení, případně odůvodnit, proč tak neučinily. Této povinnosti stavební úřad i původní žalovaný dostáli. Převzetím podmínek stanoviska EIA do výrokové části se staly tyto podmínky závaznými pro společnost ČEZ, a. s., a to okamžikem nabytí právní moci jejich rozhodnutí. Z tohoto důvodu nemůže žalobce účinně namítat neprokázání splnění dotyčných podmínek ze strany společnosti ČEZ, a. s., ještě v průběhu neskončeného řízení o změně integrovaného povolení.

Naproti tomu ve vztahu k podmínce č. 1 v podobě kompenzačních opatření k úspoře emisí CO₂ žalobce namítl, že tato podmínka neměla být převzata do rozhodnutí o změně integrovaného povolení a správní orgány měly trvat na důsledné aplikaci tzv. nejlepších dostupných technik. Ve vztahu k námitkám v tomto směru soud opětovně připomíná, že v řízení o změně integrovaného povolení bylo konstatováno, že předmětná stavba KO EPR II splňuje parametry nejlepších dostupných technik i z hlediska energetické účinnosti, a to s ohledem na kvalitu uhlí v dané lokalitě, funkční poměry v dané oblasti a účel záměru. Stanovení podmínky č. 1 ve stanovisku EIA bylo v souladu s veřejným zájmem, neboť jeho účelem bylo další zlepšení emisních poměrů v dané oblasti. Ministerstvo životního prostředí mělo při zpracování stanoviska EIA možnost ovlivnit prostřednictvím limitů parametry záměru KO EPR II, čehož také využilo stanovením mj. podmínky č. 1 stanoviska EIA. Námitky žalobce v tomto směru proto soud vyhodnotil jako nedůvodné.

Dále soud uvádí, že žalobce se mýlí v tom, že před vydáním rozhodnutí o změně o integrovaném povolení mělo být provedeno hodnocení dle směrnice CCS. Je tomu tak proto, že v době rozhodování správních orgánů obou stupňů neexistovalo žádné přímo aplikovatelné právní ustanovení, které by zakotvovalo povinnost provést posouzení předmětného záměru ve smyslu čl. 36 směrnice č. 2010/75/EU, o průmyslových emisích, což byl původně čl. 9a směrnice č. 2001/80/ES vložený do čl. 33 směrnice CCS. Směrnice CCS ani čl. 36 směrnice č. 2010/75/EU nenaplnují základní podmínky bezprostřední aplikovatelnosti, jelikož předmětná ustanovení nevykazují dostatečnou přesnost a bezpodmínečnost. Na tomto dílčím závěru soudu nic nemůže změnit ani to, že k 25. 6. 2011 již marně uplynula transpoziční lhůta k jejímu provedení do národní úpravy. Navíc dle čl. 33 směrnice CCS je zřejmé, že se vztahuje jen na spalovací zařízení o jmenovitém elektrickém výkonu nejméně 300 MW, pro která byla původní stavební povolení popř. původní povolení k provozu udělena po vstupu směrnice CCS v platnost, což nastalo dne 25. 6. 2009. V daném případě stavební povolení pro elektrárnu Prunéřov II bylo vydáno stavební povolení v 80. letech 20. století, a tudíž se povinnost provedení dodatečného hodnocení kritérii směrnice CCS na záměr KO EPR II nevztahuje.

Soud se také neztotožnil s námitkami žalobce ohledně nedostatku uhlí po dobu životnosti záměru KO EPR II a jeho nedostatečné kvality. Předně je nutné zdůraznit, že problematika zajištění dodávek surovin polotovarů či jiných nezbytných vstupů do průmyslových činností, v daném případě paliva v podobě hnědého uhlí, přesahuje rámec ukládaných závazných podmínek provozu v integrovaném povolení. Podmínky jsou jednoznačně navázány na vlastní provoz zařízení a na aktivity provozovatele mimo vymezené zařízení zákon o integrované prevenci neukládá žádné požadavky. Získání paliva v takové jakosti a množství, které umožní plnění uložených závazných podmínek provozu, je zcela věcí provozovatele. Soud v této souvislosti uvádí, že již v procesu EIA byly Ministerstvem životního prostředí ověřeny zásoby uhlí v dolu Nástup – Tušimice, a to na základě údajů

poskytnutých společností Severočeské doly, a. s., jakožto provozovatele tohoto uhelného dolu, kdy bylo potvrzeno 275 395 tis. tun vytěžitelných zásob uhlí. Ministerstvo životního prostředí pak v návaznosti na námitky žalobce o nedostatku uhlí pro záměr KO EPR II po celou dobu jeho životnosti z dolu Nástup – Tušimice pak přímo ve stanovisku EIA zakotvilo jednak podmínku č. 36, která ukládá v případě potřeby prověřit zásoby uhlí pro záměr KO EPR II, a jednak podmínku č. 5, která stanovuje, že záměr bude využívat uhlí vytěžené pouze v rámci územních ekologických limitů stanovenými usneseními vlády ze dne 30. 10. 1991, č. 444/1991, a ze dne 10. 9. 2008, č. 1176/2008. Pro daný případ je pak podstatné to, že krajský úřad následně podmínku č. 5 stanoviska EIA o tom, že zařízení bude využívat uhlí vytěžené v rámci územních ekologických limitů stanovených příslušnými usneseními vlády, převzal do podmínek provozu záměru, jak vyplývá z jeho rozhodnutí o změně integrovaného povolení. Navíc je věcí podnikatelského rizika zajištění dostatečného množství paliva pro záměr KO EPR II po celou dobu jeho životnosti. Za takto nastíněného skutkového stavu soud neshledal, že by v daném řízení byla porušena zásada materiální pravdy či že by nebyl zjištěn skutečný stav věci, navíc takovým způsobem, který by poškozoval v nezanedbatelné intenzitě žalobcova procesní práva. Správní orgány si nechaly ověřit veškeré údaje o stavu zásob uhlí, avšak neshledal důvod, který by usvědčoval dotazované subjekty z podávání nesprávných informací. Správní orgán I. stupně tak při vydávání rozhodnutí vycházel z dostatečných podkladů, které zaručují množství využitelných zásob s garantovanou výhřevností, údaje o výpočtu zásob byly potvrzeny a schváleny odbornými institucemi a dalšími odbornými subjekty. Garance dostatečného množství paliva se stanovenou výhřevností je ostatně i v zájmu investora, přičemž přesahuje předmět a účel řízení vedeného dle zákona o integrované prevenci. Námitky žalobce v tomto směru z výše uvedených důvodů soud tudíž vyhodnotil jako nedůvodné.

V dané věci žalobce rovněž namítal porušení základních zásad činnosti správních orgánů. K tomu soud uvádí, že v dané věci neshledal, že by tyto žalobcovy námitky byly jakkoliv důvodné, když správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu s právními předpisy, když především hodnotily všechny jim předložené podklady, vypořádávaly se se všemi žalobcovými námitkami, dbaly na zásadu volného hodnocení důkazů, zásady rovnosti a nestrannosti a svá rozhodnutí řádně zdůvodnily. Dále soud uvádí, že jako nedůvodnou vyhodnotil i námitky žalobce ohledně neprovedení jím navrhaných důkazů, které měly údajně prokázat nedostatek uhlí pro záměr KO EPR II po celou dobu jeho životnosti. Skutečnost, že žalovaná strana vyhodnotila žalobcem předložené podklady ohledně zásob uhlí jako relevantní podklady z pohledu řízení o změně integrovaného povolení, ještě neznamená, že by se těmito podklady nezabývala či je dokonce ignorovala, jak tvrdil žalobce. Žalobce by měl vzít v potaz fakt, že správní orgány nejsou povinny provést všechny navržené důkazy, pokud nejsou potřebné ke zjištění stavu věci.

Tentýž závěr lze učinit i ve vztahu ke studii DNV, ohledně níž žalobce namítal, že krajský úřad pochybil, pokud ji neprovedl jako důkaz či ji nezařadil mezi podklady rozhodnutí. S neprovedením studie DNV jako důkazu se krajský úřad řádně vypořádal v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž soud se s tímto procesním postupem ztotožnil. Je tomu tak proto, že žalobce sice navrhoval její provedení za účelem prokázání, že záměr KO EPR II nedosahuje čisté tepelné účinnosti na úrovni 42% požadované příslušným referenčním dokumentem BREF LCP pro nová zařízení nýbrž jen 40%, nicméně tato skutečnost nebyla v daném řízení sporná, a proto nebylo nutné tuto skutečnost vyvracet či dokládat studií DNV. Dále je třeba uvést, že studie DNV byla nepochybně součástí správního

spisu, a proto byla ve smyslu správního řádu podkladem, s nímž se mohli všichni účastníci seznámit dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Faktem ale zůstává, že krajský úřad měl oprávnění posoudit, zda tuto studii DNV vyhodnotil jako určující podklad, z něhož bude vycházet při svém rozhodování či nikoliv, jak se nakonec stalo a jak v dostatečné míře zdůvodnil a s čímž se ztotožnil i soud. Je tomu tak proto, že při použití výpočtového programu, který byl navíc obecně zaměřen, nebyly jejími autory užity vstupní údaje pro nastavení parametrů výpočtů tepelné účinnosti tepelných elektráren, takže ani výstupy z tohoto srovnání nemohly obstát ve srovnání s výstupy standardně užívanými v České republice při energetických auditech, jak doložila společnost ČEZ, a. s.

Shodný závěr pak je možno učinit i ve vztahu ke studii CITYPLAN, ohledně níž žalobce namítal, že krajský úřad pochybil, pokud ji neprovedl jako důkaz či ji nezařadil mezi podklady rozhodnutí. I v případě studii CITYPLAN jako důkazu se krajský úřad řádně vypořádal v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž soud se s tímto procesním postupem ztotožnil. Je tomu tak proto, že ve studii byly použity nedostatečné výchozí informace a vstupní data, což ostatně připouští i sama studie CITYPLAN. Dále je třeba uvést, že studie CITYPLAN byla nepochybně součástí správního spisu, a proto byla ve smyslu správního řádu podkladem, s nímž se mohli všichni účastníci seznámit dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu. I v jejím případě ovšem faktem je, že krajský úřad ji nevyhodnotil jako určující podklad, z něhož vycházel při svém rozhodování, což v dostatečné míře zdůvodnil. Soud se s tímto procesním postupem ztotožnil, když ve studii byly použity nedostatečné výchozí informace a vstupní data.

Závěrem soud uvádí, že neshledal, že by se správní orgány obou stupňů dopustily nesprávného vypořádání žalobcových námitek, jak obecně namítal žalobce. Rozhodnutí krajského úřadu i žalovaného soud vyhodnotil jako věcně správná rozhodnutí. Vedle toho soud opětovně uvádí, že neshledal, že by rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla nepřezkoumatelná, a to pro vágnost jejich odůvodnění a přejímání nepodložených tvrzení, jak v závěru žaloby namítal žalobce.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud uzavírá, že předmětnou žalobu ze všech shora uvedených důvodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Výrok ad II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má pak oporu v ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, který sice měl ve věci úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval a navíc mu ani žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

V daném případě z osob zúčastněných na řízení uplatnila právo na náhradu nákladů řízení toliko osoba zúčastněná na řízení, tedy společnost ČEZ, a. s., dle které jsou v předmětné věci dány důvody zvláštního zřetele hodné, aby jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Podle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, přičemž z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Společnosti ČEZ, a. s., soud v předmětném řízení neukládal žádné povinnosti, natož takové, aby v souvislosti s jejich plněním jí vznikly nějaké náklady řízení, přičemž soud ani neshledal, že jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné, aby jí přiznal náhradu nákladů řízení za její právní zastoupení v řízení před soudem, když disponuje dostatečným množstvím svých

kvalifikovaných pracovníků způsobilých hájit její práva a zájmy nejen ve správních řízeních, jako tomu bylo v předmětné věci, nýbrž i v případných následných soudních řízeních. Soud ani neshledal, že by podaná žaloba měla šikanózní charakter, což by mohlo být důvodem zvláštního zřetele hodným ve smyslu výše citovaného ustanovení. Z tohoto důvodu soud ve výroku ad III. rozsudku společnosti ČEZ, a. s., nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 15. prosince 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová